

ШУМЕНСКИ БУДИТЕЛЪ

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лева,
предплатени на
два пжти.

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ за ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА и ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ-ШУМЕНЪ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ:
се плаща по 1 левъ
на кв. см.

БРОЯ 1 левъ.

ДОБРЕ ДОШЛИ!

Къмъ нашитѣ гости, които днесъ, сжбота, пристигатъ въ нашия градъ за Събора на православнитѣ братства, отправяме тия приветствени думи. Вие сте гости не само на членоветѣ на братствата въ града. Вие сте драги гости на всички православни християни, които пълнятъ градскитѣ църкви презъ недѣлнитѣ и другитѣ голѣми празнични дни и които чувствуватъ близко до своето сърце успѣха на църковното дѣло въ своята родина. Вие сте скъпи гости на всички шуменски граждани, защото дойдохте въ името на доброто въ живота и религиозната свѣтлина да разлѣете своята радостъ върху нашия градъ, дойдохте да ни въодушевите, да сгорещите сърцата ни за обичъ и взаимно доверие. Ние, шуменци, ви благодаримъ за вниманието, което ни оказвате, радваме се отъ все душа дете ви виждаме между насъ, у насъ.

Сегашниятъ вѣкъ е вѣкъ на сдружаванията, съюзяванията, организациитѣ. Сама личността е много слаба, за да устои срещу буритѣ на днешния животъ. Ние сме свидетели какъ на всѣкъде дете има хора съ еднакви материални интереси, се сдружаватъ въ съюзи. Къмъ това ги зове грубо-материалистичното днешно време, което имъ налага да мислятъ преди всичко за удовлетворяване на своитѣ тѣлесни нужди.

Организируютъ се и ония, които се грижатъ за духовното свое и на другитѣ развитие. Нашата църква сама по себе е една грамадна организация, най-големата духовна сила, що е пребродила въ отбрана вѣковетѣ следъ Христа. Ние всички сме „тѣло Христово и по отдѣлно членове“. Но въ свѣта се върши грандиозна борба между Духътъ на злостата и Бога на доброто. И ние всички сме свидетели отъ друга страна, съ какво сатанинско остроумие и постоянство се организиратъ и работятъ всички, които враждуватъ на Бога — Христа. Ние виждаме още какъ умѣло Сатаната кжса части отъ живота тѣло на Христовата църква и организира хиляди хора въ отдѣлни религиозни, сектантски, общини и, хитро, въ името на Христа ратува срещу Христа-раздѣля и владѣе.

Съюзътъ на Православнитѣ Християнски братства цели да организира всички православни християни въ единъ мощенъ съюзъ, за единъ буденъ религиозенъ животъ. Той иде да напомни на православнитѣ българи, че ако въ днешното време на тежка духовна криза, когато Доброто и Злото сж въ огнена борба, не се организиратъ, не се прилепятъ къмъ своята стара, опитна и скъпа майка, Православната родна църква, духовното разложение ще бжде пълно, отдѣлнитѣ души ще гинатъ въ заблуда и болка, опасността да бждемъ заличени и да изчезнемъ като народъ е страшна и близка. Потрѣбенъ е непредубеденъ умъ съ честна и чиста мисль, за да се прозре тази опасностъ — да се предвидятъ тежкитѣ последствия отъ отчуждаването на нашето общество отъ църквата.

И ето, всички вие, наши днешни скъпи гости, идете въ нашия градъ, за да манифистирате вашето единодушие, въодушевлението си, своята обичъ къмъ Христа и нашата родина. Вие идете, за да стегнете тукъ своитѣ редове, за да увлечете всички въ тия редове, да организирате Христовата мирна армия, за да спасите себе си и да предпазите Родината отъ вече гледана съ очи опасностъ. Затова именно всички вие сте скъпи, много скъпи гости.

Добре дошли!!

Дъновизмътъ изражда обществото.

II.

Тесофътъ писателъ Ив. Грозевъ казва: „Скоро трѣбваше да се разочарова отъ Дъновото общество, понеже тамъ намѣрихъ грубо суевѣрие, фанатизъмъ и слѣпо вѣрване въ авторитета на „учителя“. Дъновъ си служеше често съ неистини... Но хората на г. Дъновъ вѣрватъ на „откровенията“ му, слушагъ съ зяпнали уста неговитѣ двусмислени приказки, особено, когато той добави: „Казано ми е отъ горе“. Тогава тѣ съвсемъ се забъркватъ и гледатъ на него съ нѣкакъвъ суевѣренъ страхъ плашатъ се отъ думитѣ му... Прави впечатление, че този своего рода „учитель“ проклиналъ и заплашвалъ своитѣ противници съ смъртъ... Недоумявамъ, може ли единъ „бѣлъ учителъ“ да проклевалъ и да си служи съ бѣлъ тероръ, като заплашвалъ съ смъртъ дори и своитѣ последователи? На една моя бивша ученичка, г-ца К., и е внушилъ деня и часа, когато трѣбвало да умре за нѣкакво непослушание. Но тя въпреки това не умрѣла. Явява се при него и му казва: „Ето, азъ съмъ още жива“. Учителътъ никакъ не се смутилъ отъ това и веднага намѣрилъ какво да й възрази: „Стамболийски умрѣ вмѣсто тебе“. Единъ денъ това бедно момиче, душевно измъчено и съ блуждаещъ погледъ, дойде въ кжщата ми да ме моли какъ да се отърве отъ хипноза на тоя човѣкъ... Опасенъ човѣкъ, „постаряше то“... (листове 50—51).

Изъ с. Г. Анхилско, ни съобщаватъ, че единъ младежъ дъновистъ, съ срдѣно техническо образование, е дошелъ до такова състояние, че буквално голъ е ходилъ по гората, полето и предъ хората!

Г-ца М. П. учителка, се увеличила подиръ Дънова. И толкова се помрачава отъ увличането си и вършенитѣ върху ѣ безнравствени похождения, че сама пише така: „Дохождахъ до такова отчаяние, че търсѣхъ дърво, да се обѣся... Дъновъ ми казваше, че трѣбва да напусна всичко: и баща, и майка, и братя, и сестри, и близки, — да продамъ все що имамъ и да го следвамъ. Отъ гр. С. се премѣстихъ въ гр. П. — да бжда по близу и всѣка седмица идвахъ въ София. Пристигахъ въ сжбота срдѣнощъ и отивахъ право у г-на Дънова. Самъ той ми отваряше вратата. Петъ месеца така продължавахъ да идвамъ и отивамъ, докато най-после единъ денъ останахъ въ София, само отъ любовъ къмъ учителя... Когато изпостихъ 3 дена, а г. Дъновъ искаше 6, азъ нѣмахъ сила по-вече да гладувамъ. Той ми казваше, че съмъ нѣмала воля и любовъ, защото заради любимия всичко можело да се направи. Когато трѣбваше да гладувамъ 8 дена, изкарвахъ 4, когато трѣбваше 10, издържахъ 5 дни. Най-после изкарахъ цѣли 7 дена, а следъ

една седмица — 10 дена. Наолижаваше Петровъ-денъ. Всички готвѣха по нѣщичко за имения денъ на учителя. Азъ издържахъ тогава, отъ любовъ, 20 дена постъ (гладъ), като презъ това време цѣлъ денъ прекарвахъ при г-нъ Дъновъ, а по цѣли нощи ородирахъ една хурава нощница, съ коприна въ бѣлгарски стилъ, за да я подаря на учителя. Той ми поржча следното: „1) ще изкарашъ 10-дневенъ постъ, безъ да лѣгашъ — на крака; презъ това време ще гледашъ екскурзии дълги да предприемашъ, за да не ослабватъ мускулитѣ и да дишашъ чистъ въздухъ; 2) ще прекарашъ 20 дневенъ, после 30 дневенъ и най-после 40 дневенъ постъ (гладъ), за да видишъ, че божествени сили се криятъ у човѣка“.

Н. Е. ученичка въ VIII класъ на П. девическа гимназия, прекара кризата на подлудяване. Дъщерята на г-жа М. полудѣ и сега е още луда. Родителитѣ ѣ сж дългогодишни дъновисти“.

Г-нъ Дъновъ е силенъ хипнотизаторъ. Той отне волята ми, подчини ме на себе си и всѣки денъ ми даваше нови обещания за бждещето.

После ме обявиха за луда. Биха ме до смъртъ. Самъ Дъновъ ме е билъ жестоко Ето ви хуманнитѣ „бѣли братя“. Азъ бихъ казала: държавни мжже, духовници, сждии, учители, стреснете се, събудете се! Дъновото движение, което влияе най-първо на психиката, на въображенето, на сърцето и волята, е по страшно отъ анархо-комунистическото, защото заробва човѣка като индивидъ. Обърнете сериозно внимание. Азъ съмъ жертва на мерзка душа. Азъ ставамъ жертва. Разкривамъ истината предъ общество и сждъ, за да спася другитѣ. Азъ съмъ достатъчно горда, за да нося своя позоръ, който приехъ и претърпѣвамъ отъ любовъ къмъ Бога, отъ любовъ къмъ истината. Това, което излагамъ тукъ е една милионна частичка отъ она, което преживѣхъ при г. Дъновъ и неговитѣ последователи, но е велика истината, която саморжчно написахъ“.

Тѣй завърша изповѣдта си предъ следственитѣ власти нещастната учителка М. П., зарѣзала учителство, семейство, дала ума, здравето и честта си на дъновизма!

Има ли кой да се вслуша въ вопѣла на тая нещастница?

Много, още много примѣри има, които ни показватъ, че увлеченитѣ следъ Дънова младежи дегенериратъ. Погледнете ги. Виждате посърнали лица, блуждающи погледи, скитаци се като лунатици.

Какъ дегенериратъ?

Много Дънови условия докарватъ до тоя печаленъ край:

1) Самото учение на Дънова е безсистемно, глупава, противоречиво. Но последователитѣ му сж длъжни да го прие-

матъ като абсолютна истина, безъ никаква критика. Той казва: „Напуснете всѣкакъвъ критически духъ въ васъ. Цѣлата ваша стара философия — дали това е право или не — оставете навънъ“ (Улжтвания, дадени въ срещата въ Търново презъ 1921 год, стр. 5). Това разбърква умственото равновѣсие и критерия на последователитѣ му.

2) Дъновъ изтъква себе си като необикновенъ авторитетъ: „Азъ владѣя тайната на живота и на смъртъта; отъ менъ зависи да сжществува или не тоя свѣтъ. Ако азъ кажа да дойдатъ природни катаклизми, всички тия хора ще погинатъ. Ключоветѣ сж у мене. Азъ мога да ти ги дамъ, но предарително трѣбва да те изпитамъ“, заявява той на г-ца М. П. и „всестранно я изпитва“.

Той прави себе си не само Христосъ, но повече отъ Богъ. Ето що казва: „Нѣма човѣкъ въ България, който да проповѣдва любовта по-добре отъ мене. Мислите ли, че има другъ нѣкой, това е заблуждение. Азъ мога да свѣтя като Христа; не, повече отъ Христа; Азъ мога да свѣтя като Бога; не, повече отъ Бога. Защо? — Защото Богъ е вжтре въ мене“ (Вижъ книгата му „И обхождаше Исусъ всички Галилея“ стр. 25). На друго мѣсто казва: „Азъ живѣя едновременно и на земята, и на небето, и въ коренитѣ и въ клонищата, и познавамъ кое е право и кое не! Тогава на себе си ли да вѣрвамъ, или на тия хора, които казватъ, че не съмъ на права посока? Тѣ казватъ, че нищо не виждамъ. Азъ казвамъ: всичко виждамъ. Тѣ казватъ: ами ти не си съ ума си. Азъ казвамъ: азъ съмъ съ ума си, но вашия умъ не е събуденъ, много облаци и мъгли има около него“ (Той заповѣдва на слънцето, стр. 34).

„Азъ мога да бжда и въ тѣлото, и извънъ тѣлото. Азъ съмъ въ този салонъ. Азъ съмъ и въ слънчевата система. Азъ съмъ въ козмоса, азъ съмъ и извънъ козмоса. Разбирате ли каква е тая философия? — Моето царство не е отъ този свѣтъ“ (Моето царство, стр. 13).

„Преди да сжществува този свѣтъ, азъ бѣхъ“ (Ржката съблзнява, стр. 17).

„Преди 5 години (1917 г.) ме глобиха 25 лева, че съмъ проповѣдавалъ безъ позволение. Но знаете ли, че два и половина милиарда наложиха на България глоба (репарации) заради тия 25 лева? Ще кажете: случайностъ, съвпадение. Но глобете ме още единъ пжтъ, и пакъ сжщото съвпадение ще дойде“ (VI серия стр. 289).

„Азъ всѣки денъ давамъ рапортъ на Бога, и за бѣлгари-тѣ съмъ далъ такъвъ рапортъ (П. сер. стр. 51).

„Азъ съмъ далъ на свѣта единъ срокъ отъ 10 години и въ тия 10 години всичкитѣ глави ще узрѣятъ, ще поумнѣятъ“ (VI сер. стр. 51).

„Азъ съмъ най-умниятъ, най-добриятъ човѣкъ на свѣта“ (VI серия стр. 71).

(Следва).

ЛЮБОВТА ХРИСТОВА.

Азъ съмъ любовта Христова,
Вънотрайната основа
На добро и красота
И на правда, миръ въ свѣта.

Нѣма, нѣма
По-голѣма
Добродетель на земята,
Нито горе въ небесата.
Само азъ
Имамъ властъ

Да въдворя най-подиръ
На земята правда, миръ.
Азъ обичамъ всички хора,
Кротко всѣкому говоръ,
Никому не мисля зло,
Правя всѣкому добро,

А пъкъ злото
Съсъ доброто

По се лесно побеждава,
И нѣкъ злото по-зло става,

По лудѣй,
По бѣснѣй,

Салъ съ добро на всѣки врагъ
Става се приятель драгъ.

Протоиерей Ив. п. Михайловъ.

КЪМЪ БОГА.

Не виждамъ те, о Боже мили,
Но тихо шепне ми душата,
Че изворъ си на всички сили.
И тебъ се кланятъ небесата.

Кжде очи си да обърна,
Тукъ, долу, или тамъ, горе,
Къвото, Боже, и да зърна,
За тебе всичко ми говори.

Врѣдъ чудеса неизброими
Разказватъ твойта слава сѣйна
И величатъ твойто име
И твойта добрина безкрайна.

Звездата, коя нощемъ грѣе,
За тебъ ми, Боже, наумява,
И птичката, що денемъ пѣе,
Тебъ, Боже, хвали и възпѣва.

К. Величковъ.

мѣръ. Нийде не е имало такова компромисно становище, както днешното, — съ църквата и противъ нея. Казвайки противъ нея, ние не твърдимъ, че официалната властъ се е обявила направо противъ нашата родна църква съ мѣрки и закони, а съ своето менажиращо становище спрѣмо сектитъ тя е сторила крѣпко до нѣгде това.

Пановъ.

Шарль Вагнеръ.

Послушность.

Първото условие за да се постигне целта на живота е послушность. Знаемъ, че малцина разбиратъ тая дума. Почти всички я считатъ като име на нѣкой врагъ. Особно е противна тя на младитъ души. И мнозина мислятъ, че нашето време я мрази повече, отколкото предшествующитъ поколения. Изглежда, че никой вече не иска да е послушенъ, ни въ училището, ни въ армията, ни въ работилницата, никжде. — И нѣкакво флагрантно непокорство ни показва като да сме още по-вражески настроени спрѣмо послушността, отколкото сж биле нашитъ прадеди. Въ сжщность, обаче, азъ вѣрвамъ, че ние се намираме предъ една постоянна плъзгаванаклонностъ на човѣшкото естество, плъзгаванаклонностъ, която е карикатурата на единъ законенъ инстинктъ: инстинктътъ за свободата. У насъ е вложена упорита склонностъ къмъ лична свобода, склонностъ къмъ защита отъ външнѣ влияния. Робството ни се вижда като най-голѣмъ позоръ. Да бждемъ послушни, за насъ ще рече да капитулираме и да се унижаваме. Съ душевно вълнение и тайна гордостъ съмъ гледалъ всѣкога тия деца, чиито гранитни глави предпочитатъ да бждатъ прѣснати, нежели да се преклонятъ предъ единъ гнетъ. Несъмнено, твърде жестоки сж тѣхнитъ обстоятелства, но ако размислимъ по-основателно, ще ги видимъ въ сѣвѣмъ друга свѣтина. Най-често, заблуденитъ деца се поставятъ въ борба спрѣмо приятелитъ си и се бранятъ отъ спасителитъ си. Тѣ мислятъ, че имъ предстои да бранятъ своята морална неприкосновеностъ и именно това благородно чувство понѣкога дава на твърдитъ глави толкова доводи, когато човѣкъ иска да ги освѣтли. А често такива млади, които като деца сж предпочитали, гдето е рѣчено, да бждатъ стрити на прахъ, но да не отстъпятъ, като порастатъ, ставатъ сила за добро. Не ще защищавамъ тукъ твърдоглавцитъ, надутитъ самонадеяности, които всичко знаятъ по-добре

ЗА ЦЪРКВИТЕ

ПРИХОДО-РАЗХОДНА КНИГА

отъ 100 листа

КВИТАНЦИОННА КНИГА

отъ 50 листа

ДВЕТЕ ЗА 120 — ЛЕВА

при книгоиздателството „Спасъ Поповъ“ — Шуменъ.

Възстановителството на храма „Св. Възнесение“ — гр. Шуменъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 74.

Настоятелството на църквата „Св. Възнесение“ въ гр. Шуменъ съобщава, че длъжността **всѣкидневенъ пѣвецъ** при църквата е **вакантна**. Заплата по шата съ добавъчно възнаграждение е **1800** — хиляда и осемстотинъ лева. Кандидатътъ, освенъ **источно** пѣне, трѣбва да разбира отъ **западнѣ** нотнѣ пѣне и да умѣе да държи отдѣлна партия въ хора на свещеницитъ. Въ такъвъ случай ще му се даде допълнително възнаграждение. Желаящитъ, да се явятъ въ църквата за пробно пѣне, гр. Шуменъ, 21. IX 1928 г.

Председателъ: свещеникъ Д. Попвасилевъ.

ТѢ СЖ ВЪ НАСТЪПЛЕНИЕ.

Въ царството на братството и равенството? Кждето всичко е въ редъ? Тѣ сж въ настѣпление. Кой сж тѣ? Дали православнитъ труженици, чада на старата руска православна църква? Не, не, тѣ сж гонени, заточавани, безчовѣчно избивани, разстрелвани, разпѣвани на кръстъ, за да се откажатъ отъ вѣрата. Предъ червената маса на чеката, предъ грозния погледъ и видъ на чекиститъ, тѣзи стари свещенослужители даватъ отговори пълни съ вѣра и твърдостъ.

„Отъ коя партия сте, протопопе,“ пита грозно чекиста — „Отъ небесната, чадо“, смиренномъждено отговаря и се кръсти свещенослужителя. „Вънъ, скатина! — Да се разстреля!“ Следватъ други, тѣ знаятъ своя край, но отъ вѣрата си не се отричатъ, тѣ гледатъ право въ очитъ на смъртта и съ усмивка умиратъ за своята родна вѣра. Слава, вѣчна слава на загиналитъ. Нѣма по грозна участъ отъ тая на руския братски народъ. Но до като всичко православно вѣрующе бива гонено и преследвано, другитъ сж въ настѣпление. Защо? Защото тѣ сж сектанти и защото тѣ доразрушаватъ туй, което болшевикитъ съ сила не могатъ да сторятъ. Масата отъ руския народъ е религиозна и мистично настроена. Въ този вѣкъ на безпѣтица, лишень въ повечето случаи отъ опека на истинската си църква, руския народъ се поддава лесно на разнитъ неспрелудвани, дори покровителствувани, отъ болшевикитъ секти.

На първо мѣсто отъ тѣхъ стоятъ баптиститъ — работятъ планомѣрно, настойчиво и енергично. Пуснали дълбоки корени всрѣдъ руския народъ, тѣ не жалатъ и трудъ. Всѣка не-

дѣля тѣ кръщаватъ стотици православни, прѣскаятъ хиляди евангелски книги и апокрифна книжнина съ зачеркнати текстове, имащи антисвѣтски смисълъ. Тѣ правятъ мили очи на официалната съветска властъ и вършатъ, разбира се, свободното своята разрушителна роль.

Адвентиститъ, подобно на нашитъ, прибиратъ децата си отъ училищата и ги пращатъ въ еврейскитъ, за да не учатъ и работятъ сжбжния денъ. Тѣхнитъ компютъри се срещатъ на всѣкаде и безпрепятствено разнасятъ своята апокрифна книжнина, залъгвайки изстрадалия народъ съ своитъ знамения и очаквайки навѣрно нѣкое по добро пришествие отъ болшевишкото. Тѣхната дейность въ Съветска Русия личи, че е доста напреднала по факта, че вече сж открили своя религиозна школа, кжде-то се подготвятъ бждащи адвентистки проповѣдници и компютъри. Ами така нареченитъ „Суздальци“, духовборци, разнитъ религиозни комуни и още десетки други такива, всички тѣ като крѣлежи сж се впили въ православната снага на руския народъ и смучатъ отъ недопитата му отъ болшевикитъ кръвъ.

Това може да става въ днешна болшевишка Русия, кжде-то ясно съзнаватъ явния си врагъ — православната руска църква. Тамъ може да се покровителствуватъ разнитъ секти за да се премахне по-опасния врагъ. Но тукъ, у насъ, туй не може да става. Има два пѣтя: едина води и е съ нашата православна, останала ни отъ вѣкове, църква, а другия съ сектитъ. Нѣма и не може да има срѣденъ пѣтъ, както е нѣмало въ нашето минало. Обърнете назадъ погледъ въ нашата история и вземете при-

отъ учителитъ и родителитъ си, които считатъ за твоя неоспорима честъ, никога да не се съгласяватъ и съобразяватъ съ ничие мнение. Но азъ имамъ надежда въ зле разбранитъ младежи, и тия, които се въодушевяватъ отъ действителенъ страхъ, че ще ги владѣятъ и управляватъ пагубно.

Но послушността е и най-доброто срѣдство, чрезъ което ще разберемъ най-добре, що е това Законъ. Законъ — това е нѣщо, което, владѣе надъ частнитъ глави и капризи Той е източникъ на редъ. Нѣма нищо общо между него и личнитъ щения. Изборътъ се налага. Който не се подчинява на закона, отдава се на своитъ капризи и фантазии. За да поясня добре това, което казвамъ, ще сравня личната воля, която се съобразява съ закона, съ компасътъ който всѣкога показва сѣверъ, а волята която се води по капризитъ си, ще сравня на вѣтропоказателя.

Тоя, който не се съобразява съ никакви закони, е играчка на своитъ побуждения, щения, страсти. Кормията рискува въ своя корабъ и съ всичко що е въ него, ако се води по вѣтропоказателя. Напротивъ той трѣбва да използва силата на вѣтъра и на вълнитъ, за да следва по-добре пѣтя, който указва компаса.

А кой е по свободенъ, тоя който се оставя да го люшкатъ вълнитъ на кждето си щатъ или тоя, който съ тѣхъ или противъ тѣхъ, ако е нужно, плава къмъ целта, като се придържа постоянно въ начертания пѣтъ?

А все пакъ, има мнозина, които считатъ за свобода това, което е сжщинско робство и

чиято независимостъ се състои въ следване капризитъ страститъ си. И тая грѣшна дотолкова всеобща, што тѣсно на мнозина да я видятъ ясно въ своето лично поведение.

Въ пѣтя на живота има едно спасение, то е Законъ. Въ началото на живота той е за насъ външенъ. На го налага. Понѣкога той обижда и възмушава. Но то знае да търпи тия пѣти незгоди, чрезъ послушание практикува свободата. Изпѣтой се учи да се съобразява външния законъ, а по не отъ опитносъ познава тоя законъ е неговата сжщность и че до като е вѣренъ че се е подчинявалъ на др той е билъ послушенъ на др сжрдечното каквото е имало него. Тѣй той добива сжщность и понятие за вътрешенъ законъ.

Веднажъ като придобие вътрешно самоуправление той е свободенъ отъ външно заповѣдничество и всѣко човѣшко потисничество. Билъ е дете, а сега е ставилъ човѣкъ, единъ особенъ човѣкъ и господаръ на себе си. Иската свобода се заключава въ съгласуване нашата собствена воля съ закона, който се вѣдъ сжщината на нѣщата. И тия, които не знаятъ въ решения, свещения, непобимия, въздигнатия по отъ капризитъ на личностъ и на тѣлпата законъ, сж сжзнателно узрѣли и го за робство. **Прочее, послушността е свобода**

Владимиръ Поляновъ.

По силень отъ смъртта.

Смъртта чете въ вестникъ: „Днесъ известния милионеръ С. З. дава голѣмъ обѣдъ на близки приятели и роднини по случай рождения денъ на дѣщеря“.

Нѣкога С. З. бѣше бедень прекупачъ на стари вещи и тежеше 43 кгр. Никой не знаеше, че дѣщеря му има рождения денъ.

Днесъ той е милионеръ отъ 140 кгр. и всички приятели и роднини очакваха щастливия денъ. За да не ги излъже паметта имъ, тѣ го бѣха отбелѣзали съ червенъ моливъ на календаря.

Между нѣкога и днесъ стоеше войната, на която С. З. не ходи, поради своитъ 43 кгр., но успѣ да използва, за да

спечели 100 кгр. въ тежина, извънъ милионитъ.

Смъртта реши да се забавлява. Тя не влизаше между поканенитъ „близки приятели и роднини“. Тукъ се криеше и забавата: да отиде на голѣмия обѣдъ непоканена.

Захвърли вестника и започна да се облича. Книжниятъ фракъ не бѣше изхабенъ отъ последната визита, както и мукавениятъ половинки. Смъртта искаше да бжде изящна. Облѣче се, после направи фризура.

Десетъ минути следъ часа на обѣда, тя излѣзе.

Обѣда бѣше започналъ десетъ минути преди опредѣления часъ. Милионера не държеше за времето. Важното бѣше апетита.

Въ обѣдната зала бѣха заети четиридесетъ стола съ сжщото число сервизи предъ тѣхъ. Въ центъра седѣше домакина.

Неговия столъ изпълваше мѣсто за три обикновени. Очитъ и устата му поглѣщаха всичко по масата.

Отъ лѣво до него седѣше дѣщеря му, отдѣсно младъ господинъ, който напразно се опитваше презъ чудовището отъ 140 кгр. да види лицето на дамата.

Около тѣхъ дѣвчеа останалитъ тридесетъ и седемъ гости.

За смъртта нѣмаше мѣсто.

Когато тя влѣзе, сервираха печено. Рибата бѣше минала отдавна. На масата имаше само едно парче непожжтнато.

Никой не го поглеждаше. Никой не хвърли погледъ и къмъ новия гостъ.

Всички взимаха и ядѣха печеното.

Милионера дѣвчеше и говорѣше;

—Азъ самъ го убихъ.

Дигаше плешка месо и сочеше кого убилъ.

Корема му се клатѣше, а междо дебелитъ бръчки по лицето и около устата се разливаше удоволствие. Никой не му вѣрваше.

—Завчера ходихме на ловъ. —обясняваше той и гризѣше плешката.

Отъ очитъ му течеха сълзи. Дѣщерята седѣше до него, права като дѣска.

Движеше ржце лениво и уливаше бавно празната вилица; защото не умѣеше да отрѣже

кжсче, а знаеше, че е не лично да гризе. Тя не се връщаше къмъ младия годинъ отдѣсно на бащата, и много харесваше.

Смъртта пристѣпи къмъ милионера, спрѣмъ отзаде галантно попита:

—Защо не си хапнете рибицата?

Дебелата се извърна съ ни уста:

—Ядохъ вече.

И понеже не забелѣзаше кой, взе друга плешка пѣти.

*

Нѣкога С. З. не ходѣше на ловъ за дивечъ. Цѣлъ обикаляше улицитъ на гора и съ високъ пресипналъ съ известяваше, че купува вещи. До вечерта той лваше 4 чифта кремвирши отмалѣли отъ викане и

Прегледай се!

(Увещание).

Често пжти, въ разни случаи, слушаеме човѣкъ човѣру да казва:

— „Прегледай се!“

— Православни християнино, който изповѣдаваш Бога и слушаш Неговото свето слово и, при това, знаеш, че за грѣшниците ще бжде вѣчна мжка, а за праведниците — вѣченъ животъ! Тебе, преди всичко, повече е прилично да изкажешъ това:

— Прегледай се!

— При своето кръщение, като си се отрѣкълъ отъ Сатаната и всички негови дѣла, — не си ли се обѣрналъ пакъ къмъ него съ лошъ и развратенъ животъ?

— Прегледай се!

— Обещалъ си се ти и заклѣлъ, че ще работишъ съ вѣрата и правдата на Христа, Господа, който за тебе е умрѣлъ и възкрѣсналъ. — Но, вмѣсто това, не работишъ ли ти на грѣха и свѣта?

— Прегледай се! — Всѣки, който върши грѣхъ, е робъ на грѣха. (Иоан. VIII г. 34).

— Ти си се омилъ тогава (при кръщението), осветилъ, оправдалъ съ името на Господа нашего Исуса Христа и Духа Божий — но, не си ли се осквернилъ и не осквернявашъ ли се пакъ съ беззаконни дѣла?

— Прегледай се!

— Богъ е на всѣко мѣсто и за всѣки ни се грижи; вижда дѣлата ни; знае помышления ни и изпитва сърдцата и утробата ни, това учи и проповѣдва светата ни вѣра...

— Ти какъ предъ Бога, въздѣлвашъ и всичко виждашъ се обръща? Какъ говоришъ предъ Тогова, Който всѣко твое слово слуша? Какво правишъ и мислишъ предъ Тогова, Който вижда всѣко твое дѣло и всѣко твое помышление знае, като всичко въ себе си държи и въ денъ на своя сждъ ще те призове на отговорностъ?

— Какви мисли въ сърдцето си за самого Него питаешъ — съгласни ли сж съ словото Божие и светата вѣра?

— Прегледай се!

— Страшното и свето име Божие изповѣдавашъ и въ молитвитъ си призовавашъ и пѣешъ — но, не осквернявашъ ли ти тѣзи устни, чрезъ които Богъ изповѣдавашъ и му пѣешъ; не осквернявашъ ли ги съ сквернослове, клевета, злоречие, кощунство, осжждане, лъсть, лъжа и всѣко гнило, праздно слово?

— Прегледай се!

— Пристѣпвашъ къмъ светитѣ и животворящи тайни

Хрстови: О, колко е велико това дѣло! Колко е велика благостта Божия! Колко е велико, човѣкъ да го почита!... Човѣкътъ — зема и пепель — приема тѣлото и кръвта Божия! Благослови, душе моя, Господа!... Ти къмъ това велико и страшно тайнство, какъ пристѣпвашъ? Съ каква вѣра? Съ какъвъ страхъ? Съ какво сърдце? Съ какви устни? Съ какви ржде?

— Прегледай се!

— Защото е огнь, който изгаря недостойния...

— Прегледай се!

— Времето на нашия животъ е кратко и скоро преминава — изгубеното не се връща, както казана дума, — ти какъ го прекарвашъ и въ какво? — Не въ разходки и пиршества ли? Не въ търсене на честь ли, слава, богатство?

— Прегледай се!

— Дадено ти е то (времето) отъ Бога за покаяние, а не за плѣтоугаждане. — Ти така ли прекарвашъ, както Богъ иска? Човѣкъ презъ живота си всичко може да потърси, но изгубеното време да потърси, той не може. — Смъртъта по невидимъ пжтъ ходи задъ човѣка и ненадейно го прибира. Колкото повече живѣемъ, толкова повече се скжсватъ нашитѣ дни и се приближаваме къмъ края на живота си. — Православни християнино! Мислишъ ли ти за смъртния часъ, къмъ който всички светии сж гледали и плакали, часъ, въ който се следва всѣки отъ насъ да отиде или въ блажена или въ мжчителна вѣчностъ и — готвишъ ли се за това истинско покаяние?

— Прегледай се!

— Въ каквото положение смъртния часъ тѣ намѣри, въ такова — и предъ сжда Божий ще се представишъ. — Блаженъ е той, който помни тоя часъ...

Превелъ:

Маринъ Кацарски.

„Синове на свободата“

(Преводъ отъ руски.)

Въ Канада, въ Бюкананъ, неотдавна се е състоялъ годишния празникъ на духовборцитѣ.

На празника, по съобщението на Нюйоркския вестникъ „Новое руско слово“, произлезла такава тежка сцена:

На състоящото се въ тоя день събрание на духовборцитѣ „Синове на свободата“ излезли сестритѣ Авдотия Чевельдеева и Авдотия Перегудова,

които въ време на своята речъ хвърлили отъ себе си дрехитѣ.

Въ своята речъ тѣ осжждали насилието и робството, протестирали противъ съвременната мода — появяването на женитѣ съ открити ржде и крака, за да съблазняватъ мжжетѣ. „Ние синове на свободата, говорили ораторки, отхвърляме такава цивилизация, прогнана до коститѣ. Ние откриваме за васъ чистия природенъ животъ, затова ние стоимъ голи предъ васъ. Канадското правителство сне отъ насъ горната ни дреха, лишавайки ни отъ свободата, ние му даваме и долната си дреха“.

На следуюция день дветѣ сестри биле арестувани отъ властѣта и затворени въ Принцъ — Албертовата тъмница, аотъ тамъ отведени въ лудницата Батлъ Фордъ.

Какво не могатъ да направятъ паритѣ.

Не ще съмнение, че паритѣ представляватъ една сила; но сила, добре опредѣлена и доста ограничена. Паритѣ ще ви купятъ много нѣща, но не и миръ; тѣ ще покрятъ масата ви съ всевъзможни луксозни яденета, но нѣма да ви купятъ апетитъ да се нахраните сладко.

Паритѣ могатъ да заобикалятъ болника съ редица знаменити лѣкари, но не могатъ да възвратятъ здравето въ разрушаващото се тѣло. Паритѣ сж въ състояние да ви осигурятъ цѣлото множество отъ обожатели, но никога не могатъ ви осигури единъ истински приятелъ; тѣ, паритѣ, ще подкупятъ езицитѣ на вашитѣ обвинители и ще ги накаратъ да замлѣкнатъ, но не могатъ да направятъ сжщото съ обвиняващата съвестъ; паритѣ могатъ да ви платятъ нѣкои дългове, но не и най-големиятъ — дългътъ ви къмъ Бога, тѣ могатъ да ви освободятъ отъ нѣкои страхове, но не и отъ ужаситѣ, що увѣчаватъ челото на смъртъта. Тя стои заплашителна и ужасна, както край леглото на умирающия богатъ, така и край дрипитѣ на забравения беднякъ. Малко нѣщо могатъ да ви купятъ паритѣ.

Какъ ще станешъ великъ.

Не се старай да извършишъ нѣкой великъ подвигъ; така ти може да прахосашъ цѣлия си животъ въ очакване за благовремие, което — възможно е — никога нѣма да дойде. Около тебе, обаче, се намиратъ толкова малки нѣща, които очакватъ да спрешъ вниманието си върху тѣхъ, Извърши ги отъ добро желание въ сърце-

ДЕСЕТЕ ЗДРАВНИ ЗАПОВѢДИ.

1. Не си трови душата съ зли помисли. Помни, че здравиятъ духъ е господаръ на здраво тѣло.
2. Кжпи се често. Дръжъ поритѣ на кожата чисти и отворени.
3. Спи поне 8 часа всѣка нощъ.
4. Упражнявай се тѣлесно поне 15 минути всѣки день.
5. Прекарвай най-малко единъ часъ дневно на чистъ въздухъ като изминавашъ пеша съ усиленъ ходъ едно опредѣлено мѣсто.
6. Дѣвчи храната добре. Пази си стомаха. Пий две чаши топла вода на ставане и две на лѣгане.
7. Преди всѣко ядене, три пжти на день, поемай няколко пжти въздухъ чрезъ дълбоко вдѣхване.
8. Не носи дрехи, които те стѣгатъ, когато работишъ.
9. Научи се да заповѣдашъ на себе си. Умѣтъ да контролира тѣлото.
10. Помни, че доброто живѣене, тѣлеснитѣ упражнения и себевладението сж основата на добро здраве и здравъ духъ. Здравето е радостъ, а радостъта е животъ — истинския животъ.

Изъ в. Добро здраве.

то си; извърши ги за славата на Бога и за доброто на хората. По-мжно е да работишъ така незабелязанъ отъ никого, отколкото да стоишъ изправенъ на бойното поле и да вършишъ храбри дѣла, когато очигъ на цѣла армия сжотправени къмъ тебъ. Колкото и малки да ти се виждатъ тѣзи нѣща, които сж винаги край тебъ, тѣ не оставятъ незаписани въ великата книга на живота.

Да изпълнишъ вѣрно всѣкидневнитѣ си задължения; да употребишъ до последния предѣлъ силитѣ и способноститѣ, които имашъ; да понасяшъ подигравкитѣ на неблагоприятнитѣ и на злитѣ, да бждешъ доволенъ отъ мжченическата влада; да се стараешъ да откривашъ благородни следи въ хората, които ти пакостятъ; да проявявашъ най-голяма благодетелностъ тамъ кждето срещашъ само неприятни дѣла и думи; да любишъ съ любовта на Бога дори и неблагоприятнитѣ и злитѣ, да си доволенъ да бждешъ изворъ въсредъ дива долина съ камъни, утолявайки жаждата на нѣколко диви цвѣта или на минаващитѣ овце; и да вършишъ това винаги и то не за хвалбитѣ на хората, но заради Бога — ето всичко това ще направи живота ти великъ.

Лозята въ Франция.

Споредъ съобщенията на френскитѣ вестници, лозята въ Франция тази година били въ чудесно състояние. Необикновено мекото време и продължителното слънце следъ идеалното количество топълъ дъждъ тѣмко, когато гроздето се развивало, сж осигурили една реколта, която по качество не

била запомнена въ Франция отъ четвъртъ вѣкъ насамъ.

Ето една страна, Франция, която винаги е галена отъ природата. Най-богатата страна въ Европа, това е Франция. Най-безгрижния и охолень народъ има Франция. Страната, която е причина да бждатъ въоржени до зжби победителитѣ — европейски народи и да стоятъ съ голи ржде, унижени и оскърбени, милиони хора отъ победенитѣ народи — това е пакъ Франция, която се бои отъ трудолюбивия и суровъ, населилъ бедна, безплодна земя, германски народъ. Франция е страната, която безрезервно подкрепя Сърбия (не казваме Югославия, защото Франция не съчувствува въ борбата на свободолубивитѣ хървати, а подкрепя и цени само войнственитѣ шумадийски шовинисти), а сѣрбитѣ сж народътъ, който иска да задуши, да заличи българския народъ отъ картата на Европа. И ако ние пхтимъ и въздишаме подъ тежкия економически гнетъ и непоносими репарации, единички виновници сж сѣрбитѣ, които всѣкога взематъ на своя страна ромъни и гърци. Да нѣма миръ и правда въ Европа 10 години следъ голѣмата война е виновна пакъ Франция, чийто политически мжже най-много говорятъ за миръ. Сравнете беднотията на българския народъ и богатствата на Франция; вижте бюджета на българската държава и този на французката; вижте нашата изгорѣла отъ сушата земя, нашитѣ измжчени отъ безводие лозя и тѣзи на цвѣтуща Франция и не може да не се роди въ душата ви не завистъ, но горчиво чувство, че природата благодетелствува този, когото иска. Чудни сж Божиитѣ пжтища и планове!

уста, изяждаше двата чифта, като лакомо поглеждаше къмъ останалитѣ, които бавно изчезваха въ устата на дъщеря му.

Тѣ ядѣха, докато отъ масата изчезваше и последната трохица.

Презъ войната купувачътъ на стари вещи промѣни търговията си. Отначало съ крадени работи отъ неприятелскитѣ страни, после съ плячка отъ складоветѣ на собствено то си отечество. Когато тѣ се изпразниха, сърцето на стария търговецъ се опечали. Реши да поправи нещастieto и започна доставки за сжжитѣ складове. Сега той изглеждаше и по-честенъ, а за чудо стана и по-богатъ. Така се оправда мждрата дума, че честността е пари.

Отъ едно само не се отказа

стария търговецъ: да изяжда и последната трохица отъ масата за ядене.

*

Парчето риба седѣше непожтнато. Всички ядѣха печеното

Смъртъта се наведе втори пжтъ до ухото на милионера:

— Защо не си вземешъ отъ рибицата?

И се подсмиваше. Притваряше очи и се подсмиваше.

Милионера се огледа съ пълни уста.

Дъщерята напраздно се мжчеше да яде. Господинътъ отъ дѣсно ядѣше очитѣ й. Наоколо мълчаливо дѣвчеха. А масата стоеше все пълна. Милионера цѣкна:

— Рибата ще остане!

Смъртъта се забавляваше.

— Защо не си хапнешъ?

Завираше се до ухото му. Той се колебаеше. Дигна чаша — Наздраве!

Гоститѣ посѣгнаха къмъ виното.

— Пакъ хапнете си отъ рибата — покани той.

Всички изпиха само виното.

— Ще остане! — пошепна смъртъта до него и се засмѣ съ гласъ.

— Кой е? — обѣрна се той.

Нѣмаше никой. Обѣрса уста посѣгна съ вилицата и набоде парчето риба.

— Татко! съ укоръ пошепна дъщеря му — следъ печеното!

Смъртъта се намѣси между нея и него, потупа го по корема. Той се засмѣ и лапна цѣлото парче.

Веднага се задави, огромното му лице почервенѣ и се изду

— Татко! извика дъщерята.

— Какво ви стана? обади се господина отъ дѣсно.

Милионера махаше ржде и хъркаше. Изъ устата потекоха парчета храна.

— Изцапахте си дрехитѣ, да ви дамъ моя фракъ? предложи смъртъта.

— Татко! въздишаше дъщерята и гледаше въ поза на изплашена.

Всички скочиха. Заговориха.

— Много яде!

— Задави се!

— Боже! изписка една дама.

Прислужници влѣзоха съ сладкото. Нѣкой имъ махна съ

ржка да се върнатъ. Домакинтѣ умираше, сладкото можеше да се яде и по-късно. Но милионера извърна погледъ къмъ тѣхъ, примрежи очи, изкашли се и изеднѣжъ се усмхна.

— Премина, каза той, и протегна ржде къмъ сладкото.

Смъртъта се отдрпна, оправди дрехата си и ловко се промъкна до вратата. Тукъ тя извърна очи за последенъ пжтъ къмъ залата.

Знаеше, че дебелака е лакомъ и съ дебело гърло, но не очакваше такъвъ край.

Тя бѣше победена. Отиде си посрамена.

Давайте реклами въ в. „НАРОДЕН БУДИТЕЛ“, който е вече популяренъ Приема търговски реклами.

Подземиятѣ богатства въ царството.

Изучаването на подземнитѣ богатства въ страната продължава.

Изучаванията на солнитѣ залежи край Провадия сж приключени вече и цѣлия персоналъ е заминалъ за Гебедже, кждето сж започнати издирвания за нови соли и петролни залежи.

Отъ направенитѣ сондажи на 20 мѣста въ Казанлъшко, навсѣкжде е констатирано присъствитието на петролъ. Проучванията ще продължатъ съ парна сонда.

Проучванията на сребърно-оловната мина тоже продължаватъ. Открити били оловно-цинкови пластове съ дебелина до единъ метръ 20 сант. Започнато е било проучаването на две стари галерии, открити презъ турско време.

Наскоро ще почне издирването и на Меричлерската вода, която се изгуби следъ землетресението.

Проучава се и въпроса да се даде право и на една английска и една американска фирми за дирене и експлоатирание на петролъ.

Министерството на търговията ще продължи и увеличи своитѣ изследвания, въпреки оскуднитѣ срдства, съ които разполага.

До Поч. Редакторъ на в. „Народенъ Будителъ“
Шуменъ.

Ваше благоговѣйство,

По една случайностъ ми попадна на ржце брошурката подъ надсловъ „Образи“ отъ нѣкой си Спасъ Димитровъ. Печатана е въ Шуменъ, безъ да е означена годината. Понеже е печатана въ Вашия градъ, допускамъ да е тамъ и даромъ раздадена. Това е сектански маниеръ, Етикета „Борба съ сектитѣ“, поставенъ отъ автора на видно мѣсто, издава протестанския приѣмъ да заблуждава читателитѣ.

Прочетохъ я внимателно. Г-нъ С. Димитровъ, като всѣкой храненикъ и възпитаникъ на Американския бордъ у насъ, не може да пише или да говори освенъ така, както сж го учили неговитѣ господари, наречени отъ тѣхъ и „мисионери“ (sic). Ново нѣщо не изнася, поне азъ не можахъ да намѣря. Предъвка и приповтаря уроцитѣ на учителитѣ си подъ една съкрътена форма. Съ тая само разлика, че този пжтъ той се нагърбилъ да говори вече отъ името на *интелигенцията*, която не сподѣляла въруто на владицитѣ по отношение култа, почитанието на иконитѣ.

Задачата си преследва упорито, обаче, твърде повърхностно, своеобразно и едностранчиво. Въ този си стремежъ често прибѣгва до неистини, които иска да подкрепи съ мнение на учени мже и св. отци, като цитира съчрения и творби на автори класици, които той въ никой случаи нѣма на ржце. И като така той не е не може да бжде авторъ на тая брошурка, а само компилаторъ и то доста нескрътенъ и своеобразенъ. Наивенъ преписвачъ на онова, що сж писали и предъвквали 50 год. протестантитѣ у насъ, а сега вече и адвентиститѣ. Смѣлостъта му да говори отъ името на нѣкоя интелигенция, издава манталитетъ—и далечнитѣ му прикрити цели, тѣй малко препоржчителни за единъ добъръ християнинъ и българинъ.

Въпросътъ за почитанието на иконитѣ, е обширенъ. Той не може да се изчерпи съ 10—20 статии дори въ единъ про-

Бждещата война.

Видния американски химикъ Д-ръ Густавъ Еглофъ изне-надва свѣта съ своитѣ научни заключения за начина, по който ще се води бждещата война.

Кървавия ужасъ на днешнитѣ разпри ще изчезне, казва той, и ще бжде замѣстенъ съ единъ продължителенъ сънъ. Приспивателнитѣ газове, съ които ще си служатъ воюващитѣ, ще бждатъ толкова силни, че тѣ ще потопяватъ цѣли градове въ дълбокъ сънъ.

Цѣли войскови части ще заспиватъ, благодарение на силното действие на газове, които ще бждатъ разпращани отъ аероплани. И никакви маски не ще могатъ да противостоятъ и да запазятъ човѣка.

Така щото населенитѣ мѣста, кждето ще се водятъ военни действия, вмѣсто да бждатъ разрушавани, жителитѣ имъ ще си спятъ спокойно и продължително.

Даже Д-ръ Еглофъ добавя, че употребяванитѣ газове ще притежаватъ особни свойства да предизвикватъ приятни сънища...

винциаленъ вестникъ. Все пакъ, азъ ще се постарая твърде на кратко да изнася недобростъ-вестността на тоя протестантинъ.

Историята и психологията ни учатъ, че у ч е н и е т о на И. Христа не е могло да остане за дълго време само абстрактна концепция. То грѣбвало обезателно да облече една външна форма, чрезъ живописа, архитектурата и музиката, каквато е и облякло въ течение на вѣковетѣ.

Ние сме бивали трогнати и особено разположени, когато отивайки въ частна къща или обществено заведение, видимъ стени, окрасени съ ликоветѣ на известни и заслужили дейци, народни будители и пр.

Сжщитѣ чувства на признателностъ, умиление и любовъ изпитваме, когато посещаваме и Божия домъ, окрасенъ съ ликоветѣ на тия, що сж му биле угодни, а намъ учители и просвѣтителни.

Тѣ будятъ у насъ чувство на дълбока почитъ и уважение, чувства на неземна любовъ—къмъ тѣхната самоотверженостъ, преданостъ, подвизи и добродетеленъ животъ. Захласаме се у тѣхнитѣ образи, забравяме за мигъ поне нашитѣ земни грижи и неволи и духовомъ израстваме и се ободряваме. Иконитѣ, прочее, не сж нито кумири, нито подобие, както мисли протестантинъ С. Д., а сж образитѣ на божийтѣ угодници, свети, мжченици, апостоли и пр... Тѣ сж библията за беднитѣ и неукитѣ, казва св. Григорий Великий, защото чрезъ тѣхъ той чете Божията воля.

Самитѣ протестанти и адвентисти си служатъ съ картини икони—образи—при вечернитѣ си училища. Тѣ украсяватъ читалищата, училищата и домоветѣ си съ тѣхъ—по тѣхъ гледатъ, когато говорятъ или преподаватъ, въпреки II-а заповѣдъ, която своеобразно тълкува г-нъ С. Д. Ако той бѣ истински богословъ и християнинъ, не щѣше да попадне въ заблуда и да се придържа о буквата, като слѣпеца о тоягата си. Вто-

рата заповѣдъ се отнася за идолопоклонство, каквото бѣ въ сила по онова време, а не духовно поклонение, каквото ние отдаваме чрезъ иконитѣ. Протестантинъ С. Д. знае, че и въ В. Заветъ намираме следи отъ символи, въображения и представи за Иехова, въпрѣки II-а заповѣдъ. Ковчегъ на закона не бѣ нищо друго освенъ присъствитието на Бога въ скинията (Изходъ XXV. 10). Двата херувими, които бѣха поставени надъ ковчегъ, не бѣха нищо друго освенъ служители Божии—на Иехова.

Сжщото представляваха и херувимитѣ, които бѣха нарисувани на завесата между светата и светая светихъ и по стени отъ Соломоновия храмъ. Тия изображения бѣха твърде много почитани отъ еврейтѣ, тѣ се кланяха предъ ковчегъ и скинията, а вътре палѣха свѣтилници и кадыха изобилентъ тѣмянъ. (Изходъ XXX.) Обожаването на тия предмети не бѣ идолопоклонство, защото чрезъ тѣ се кланѣха на Иехова, отъ когото бѣха получили II-а заповѣдъ, която изрично забраняваше рисуване наидоли, кумири, а не наикони. Между идолитѣ и иконитѣ има голѣма разлика. Идола е билъ измисленъ отъ човѣка, когато той не е познавалъ Бога и е мислѣлъ, че е подобенъ на златото и среброто. (Деан. Апост. 17. 29). Св. Ап. Павелъ казва: „Идола е нищо въ свѣта и че други Богъ нѣма освенъ единого Бога“ (I. кор. 8. 4) т. е. едно погрѣшно въображение на езичника за Бога, каквито лично той е видѣлъ изъ улицитѣ на Атина. За такива идоли—кумири и подобия се отнася втората заповѣдъ, а не за иконитѣ.

Ако не знае, нека се научи сега Г-нъ С. Д. че християнството внесе революция въ областъта и на изкуството, вложивъ идеи нови и ново съдържание, които само добро донесоха на човѣчеството. Сега нѣмаме вече идоли капища, нито пжкъ статуи на богини и богове съ протегнати ржце да искатъ човѣшки жертви, както бѣха Моллохъ и пр... (Вижъ iarchi in ieremia 7. 31) Нѣмаме образи-кумири, изваяни отъ човѣшки ржце, предъ които да треперимъ и се гнусимъ отъ тѣхнитѣ жестокости, а молитвени домове—църкви, гдето християнина се кланя въ духъ и истина презъ и предъ изображенията на Бога и Неговитѣ угодници. Лъжа е, че до VI в. християнитѣ не почитали и нѣмали икони. Това ще подкрепя съ данни, отъ които ще се види, че още въ първото столѣтие е имало икони и сж биле почитани. Ето какъ предава Caesar Baronius решението на апостолския съборъ отъ Антиохия отъ 56 г. „Ne discipantur salvati ob idola: sed pingant se opposito divinam humanamque manufactam impermixtam effigiem Dei veri Conf. pidation, стр. 12 и 71) т. е. Да не се подлѣгватъ чрезъ идоли-кумири спасенитѣ чрезъ кръщение, а да се рисува и поставя предъ очитѣ на върующитѣ Бого-човѣшката икона (образъ) *sealude xps* на истинския Богъ (И. Христосъ). Отъ тукъ яствува, че иконитѣ и тѣхното почитание сж сжществували още въ I вѣкъ (56 г.) а не VI вѣкъ, както твърди С. Д. (Вижъ и 1) De incarnatione lib VI отъ Dionisius Petavius, Dogmatica Theolog., както и 2) Critica in Bovou Anaes, an. Li VI. n. III Antonius Pagi. 3) Iosephi Biughami, Origines sive antiquitates ecclesiasticae, Томъ III. стр. 293).

(Следва).

Свещ. П. Икономовъ
Варна.

ХРОНИКА.

Окончателно се знае, че срещата на гоститѣ Митрополити—Варненски Симеонъ, Русенски Михаилъ и Ст. Загорски Павелъ, ще стане отъ шумени въ сжбота, днесъ, 7 часа вечерта на гарата. Въ сжщия часъ съ влаковетѣ отъ Варна и София ще пристигнатъ много делегати и гости. Всички родолюбиви граждани и организации на срещата!

Отъ гарата всички на чело съ владичитѣ ще отидатъ въ църквата „Св. Три Светители“, кждето ще има **всенощно бдение** На другия денъ архиерейска служба съ многосвещеници въ църквата „Св. Възнесение“. Следъ отпущъ на църква процесията начело съ владичитѣ до театъръ „Одеонъ“, кждето ще се отслужи молебень и ще се открие събора.

Следъ обѣдъ, недѣля 3 часа, Съборътъ ще заседава въ читал. „Арх. Михаилъ“ защото „Одеонъ“ не е свободенъ, а въ понедѣлникъ отново въ „Одеонъ“.

Въ вторникъ, 25. того, въ града пристигнаха отъ Варна Митрополитъ Симеонъ и отъ Русе Митрополитъ Михаилъ и веднага заминаха за Преславския манастиръ „Св. Кирилъ и Методи“, дето ще прекратятъ седмицага, за да се върнатъ отново въ Шуменъ за сжбота.

Съборътъ на Православнитѣ братства въ Шуменъ обещава да одже много добре посетень. Изглежда да дойдатъ въ Шуменъ до 600 души. Всички тия хора трѣбва да се настанятъ днесъ и довечера на квартири. Нека всички, които сж записани, че ще приематъ гости, сами се заинтересуватъ и помогнатъ на комиситѣ по настаняването.

Отиването до разпокиитѣ въ Патлейна при Преславъ ще стане съ военнитѣ камиони, които ще превозватъ до 180 души и съ другитѣ леки автомобили отъ града, които ще превозватъ останалитѣ съборяни. Който пжтува съ камионитѣ, ще плаща по 25 лева. Другитѣ—по 65 лева отиване и връщане. Камионитѣ ще возятъ отъ Шуменъ до Преславъ за часъ и половина. Автомобилитѣ—1/2 часъ. Тръпане—вторникъ, 2. X, 7 часа сутринта. Връщане следъ 4 часа сл. обѣдъ.

Професоръ Н. И. Глубоковски отъ Богословския факултетъ при Софийския университетъ на 17 тогъ е заминалъ за Упсала Швеция. Той е поканенъ отъ Упсалския архиепископъ Седерборъмъ да прочете презъ два месеца специаленъ курсъ лекции за студентитѣ. Г-нъ Проф. Глубоковски ще се завърче въ България въ края на м. ноември т. г.

Поканенъ е и се очаква да пристигне въ града за събора и професоръ Архимандритъ д-ръ Евтимий, а така сжщо и Г-нъ Ст. Петковъ.

Въ обществото на Народитѣ се е разсѣвало по намалението на въоръженията, безъ да се е взело решение. Разсѣвало се и по търговията съ жени и деца и сж взети решения за покровителство на жертвитѣ на тази срамна търговия.

Тази година въ Соф. Духовна семинария сж се явили да постъпятъ 350 младежи. За съжаление, поради липса на мѣсто, можали да бждатъ приети само една пета часть, а всички останали трѣбвало да се върнатъ, при все че между тѣхъ е имало много кандидати, които сж издържали изпита съ мнго добъръ успѣхъ. Агрономическия факултетъ и до днесъ заема по-голѣмата и по-хубава часть отъ семинарското здание.

Получиха се въ редакцията следнитѣ книги:

„Кризата въ нашето училище“ Архим. Борисъ, Ректоръ на Соф. Духовна Семинария. Издание на Св. Синодъ.

Въпросътъ за възпитанието на нашата младежъ е сжбно оное. Ако нашето у-ще не се преустрои и нашата младежъ не се превъзпита, застрашено е бждещето на нашия народъ и държава. Въпросътъ за нашето училище трѣбва да стане общественъ. Той трѣбва да заинтересува всички съвестни българи и да се наложи на оговорнитѣ фактори. Той трѣбва да заинтере-

сува най-много ония, които лѣятъ и работятъ за по-добро и деше на нашия народъ.

Въпросътъ за неджзитѣ на шата училищна система е разгледанъ отъ автора много сериозно. За пръвъ пжтъ се явява у насъ такава книга. Въ нея смѣло, дори ро, сж посочени болнитѣ страни на нашето училище. Една здрава гика и аргументация ни сочатъ ната нужда отъ промѣни на системата. Всѣки интелигентенъ гаринъ трѣбва да прочете тая книга.

Въ иднитѣ броеве на веститѣ сж разрешение на автора, ще нравимъ нѣкой извадки отъ сжщитѣ не голѣма книга.

ПРЕСЛАВЪ, МИНАЛО, СЪРИНИ. Краткъ общо-достъпенъ очеркъ отъ г. Йорданъ Сим. Подиновъ, Шум. окр. инспекторъ. Книгата дава подробни сведения за всичко новонамерено при разкопкитѣ въ Преславъ. Г-нъ Подиновъ самъ ръководи разкопкитѣ въ Патлейна, презъ последнитѣ дни. Той е единъ отъ най-добрите познавачи на онова, що кон развалинитѣ около Преславъ. Това книга е тая му, заслужава вниманието на всѣки българинъ, особно на ония, които посещаватъ разкопкитѣ. Складирана въ Шуменъ. Струва 15 л.

Сждия-изпълнителъ при Шуменски Окржженъ Сждия

Исп. д. № 722/92

Обявление № 59

На основание изпълнителния листъ подъ № 1379 изданъ отъ Шумен. Окр. сдъ на 12-й февруарий 1927 г. въ полза на наследнитѣ Ахмедъ Юсуфовъ гр. Шумитѣ за подѣлба и съгласно чл. 1379—1028 отъ Гражданското законопроизводство, обявявамъ отъ 17 Септември 1928 г. до 17 октомври 1928 г. канцеларията ми ще трае личната продажна на следующия покойниковъ **недвижимимъ** имотъ свободенъ, залогъ и запоръ, а именно:

1) Къща въ гр. Шуменъ, раахмахлеси подъ № 991 зетъ съседи Иванъ Бешевлиевъ, Юрданъ Бешевлиевъ, Мусъ фа Мехмедовъ и пжтъ съ квадратни метра застроенъ, незастроено мѣсто.

Къщата двуетажна съ 3 стикилеръ, плѣвня. Въ двора двавантъ и плодни дървета, сунена за 20,000 лева.

Понеже е втора продажна, та оценена първоначално е на 10000 лева.

Желающитѣ да купятъ, и гатъ да се явятъ въ канцеларията ми всѣки присжтствденъ и часъ, за да прегледатъ книгата и да наддаватъ гр. Шуменъ 17 IX 1928 год. Сждия-изпълнителъ: Г. Ян.

Сждия-изпълнителъ при Шуменски Окржженъ Сждия

И. д. № 804/92

Обявление № 59

На основание изпълнителния листъ № 10229, издаденъ въ Шуменски Окр. сждъ на 2 юлий 1925 год., въ полза Тодоръ Ивановъ отъ с. Съръ Махле срещу Патлей Станъ отъ с. Касапаръ за искъ за 35000 лева, лихви и разнос и съгласно чл. 1004—1103 отъ Гражданското законопроизводство, обявявамъ, че отъ септември 1928 година до октомври 1928 год. въ канцеларията ми ще трае публичната продажна на следующия **недвижимимотъ**, ипотекитранъ на Б. Банка, а именно:

Ливада отъ 21.7 декара на землището на село Керъдинъ въ мѣстността „Бейлъ Чайръ“ при съседи: Сто Вълчановъ, Мехмедъ Х. Адовъ, Михалъ Ивановъ и Б. товска нива, оценена за 4500 л.

Желающитѣ да купятъ, и гатъ да се явятъ въ канцеларията ми всѣки присжтствденъ и часъ, за да прегледатъ книгата и да наддаватъ гр. Шуменъ, 17 IX 1928 год. Сждия-изпълнителъ: Г. Ян.